

1902 Johan Nygaardsvold og Marcello Haugen

Overskriften kan jo indikere så mangt. En statsminister vs datidens svar på snåsaill'n. Hvem som var den største spåmannen - eller den mest klarsynte, kan kanskje også diskuteres. Undertegnede vet ikke om de noen gang møttes, men selvsagt var de meget godt klar over hverandre. Lite ante de nok at de hadde en fellesnevner, i den forstand en forbindelse til Kviknestua på Værnesmoen på Stjørdal.

Kviknestua er en av Værnesplassene som lå tett i tett på Værnesmoen på 1800-tallet, og som virkelig utgjorde Stjørdalshalsen, området mellom Stjørdalselva og Storevja (borte i dag). Det er vanskelig å tallfeste disse plassene, men på et tidspunkt var det kanskje over 100 stk, som varierte fra 1 til 15 mål. Levestandarden var ganske så variabel. Noen kom og noen gikk. Det var de som levde i ussel fattigdom, mens andre klarte seg ganske så bra - der de dyrket grønnsaker, kombinert med litt matauke fra elva/fjorden. Få levde av plassen. De jobbet for andre. Disse små plassene ble benevnt med nummer eller bokstaver. I tillegg utviklet det seg navn tilknyttet "rommet" med utgangspunkt i navnet på en person, slengenavn, hvor personen kom fra i landet - ja, sågar yrkesutøvelse. Et tidsskille hva gjaldt bosetningen kom i 1887, da Forsvaret overtok Værnes Hovedgård. Sommeren 1888 bodde det fortsatt folk på Værnesplassene fra 1 til og med 46. Plassene A til Q var derimot øde på dette tidspunktet. Det knytter seg mange episoder til plassene og folket som bodde der, både komiske og tragiske. Ganske så naturlig ut fra at dette var selveste Stjørdal med utgangspunkt i sentrene Sandfærhus og Værnes. Det var et yrende liv. Det er knapt noen steder på Stjørdal som er mer direkte beskrevet hva gjelder de som bodde der enn nettopp Værnesplassene. Se Stjørdalsboka, band II, del II. Her legges ikke så mye mellom linjene, enkelte får passet påskrevet, fornøyet og leseverdig.

En hendelse som går igjen med tilknytning til Værnesplassene, er alle drukningene. De bodde tross alt langs Stjørdalselva og "riksveien" var båten over til Malvik og Trondheim. Vi kjenner til mang ei kjerring som vandret på isen over Stjørdalselva til Langøra for å samle rekved etter vestaværet. På veien hjem var hun for tung og gikk igjennom den skumle blandingsisen av ferskvann/saltvann og druknet.

Vi skal også begynne med en drukningsulykke tilknyttet nettopp Kviknestua, folket der - og selve utgangspunktet for dette kapittelet.

Kviknestua var Værnesplass nr. 20 og fikk etter hvert navnet sitt fra Johan Kvikne som kom fra Orkdal. Plassen ble også omtalt som Læstad, og var på ca. 11 mål. Våningshuset lå ikke mange meter fra rundkjøringen E14/Innherradsvegen. Hit kom Peter Sivertsen fra Vågå i

*Et lite glimt av Kviknestua.
Eline Gjertine foran Kviknestua med sine to
yngste barn: Kåre og Rolf Larsen. En eldre sønn,
Kristian - overtok Kviknestua - og var den siste
som eide den*

Gudbrandsdalen. Han var skredder for Trondhjems Ridende Jegerkorps. Da han var halt, ble han kalt for "Halt-Peter". Han ble den 24. juni 1824 gift med Anne Serine Johansdatter Hoff, fra Kristiansund. De fikk to barn før de giftet seg: Ragnhild og Kristian.

Og det er Kristian vi skal ta for oss først. Trolig var han født omkring 1815. Vi er ikke sikre på hans skjebne, men han er i Stjørdalsboka nevnt som druknet ved Hellesberget. Han forsvant ut av slekta, slik at mye tyder på at dette er riktig. 2. juledag i 1826 blir han med naboguttene Sivert Sivertsen Huus (31) og Ole Sivertsen (25) over Stjørdalselva. Førstnevnte hadde sitt eget hjem på Huus i Lånke, men hadde vært hjemme hos foreldrene på Værnesmoen. Bror Ole og nabogutten Kristian skulle være med for å besøke noen kjente på Hellesleiret. Da de kom til ferjestedet på Sandfærhus sent på mørke kvelden, tok de fatt i en gammel båt som lå der. Under den korte overfarten gikk båten full av vann og sank utenfor Hellesberget. Stjørdalsboka sier det slik: *"Brørne drukna, men tredjemannen berga seg i land. Så vidt en kjenner til, var det berre Sivert dei fann att"*. Siden Kristian i Stjørdalsboka er nevnt som druknet - og siste setningen tyder på flertallstenkning, tilsier det muligens at Kristian er nevnte tredjeperson og at han druknet og dermed ikke *"berga seg i land"*. Finner ikke dokumentasjon her.

Brødrene druknet 2. juledag

Så får vi nærme oss overskriften, som sikkert har vakt litt nysgjerrighet. På 1820-tallet bor altså Peter Sivertsen (f. 1792) og Anne Serine Johansdatter Hoff (f. 1790) med sine barn i Kviknestua, som på det tidspunktet ikke hadde fått denne benevnelsen, men var plass nr. 20. Peter var stedets første oppsitter. Før gudbrandsdølen møtte Anne Serine, hadde sistnevnte hatt et forhold til en hollandsk sjømann som het Jan Luni. Dette hadde resultert i en gutt som ble født den 5. juli 1810. I kirkeboka for Bakke sogn i Strinda prestegjeld 1798 - 1817 side 142 står innført under 22. søndag etter trefoldighet (18. november) 1810: *"Dito et uægte Barn Johan Mortinus. Moder Ane JohansDattr gjort Barsel hos Peder Jons. Sundland. Fader: Ungkr. og skipper Jan Luni fra Holland bortreist til Søes. Hændes 1ste Lejermaal."* Denne Johan Mortinus ble trolig derfor døpt den 18. november, og finnes som konfirmant den 1. oktober 1826 i Værnes kirke. Han giftet seg med Karen Andersdatter Venn (1806-1893) og er bestefar til statsminister Johan Nygaardsvold. "Gubben" sier det selv på side 12 i boka *"Min barndom og Ungdom"*, at farfar Johan (Gammel-Johan) var født på Stjørdalshalsen i 1810. Årstallet stemmer. Det er kanskje tvilsomt at han ble født på Stjørdal, men at han vokste opp i Kviknestua på Værnesmoen på Stjørdal synes klart. Så enkelte av den kommende statsministers gener er nok fremhøstet på Stjørdal. Bestemor Kari hadde aner fra Skjelstadmark, hvor hennes far Anders Venn kom fra og er i slekt med Skolmlifamilien.

Statsminister Nygaardsvold var firmenning med far til Kåre Olav Skolmli (f. 1937) på Stjørdal. - Gammel-Johan (død 27. juli 1891) og Kari fikk blant annet sønnen Anders Nygaardsvold, født 30. juli 1839 på Hulaasen. Han giftet seg med Andrea Svensdatter Ratvollen, født 9. mars 1845. De fikk tre sønner, hvorav den eldste var statsminister Johan Nygaardsvold (1879-1951). Ett av hans barnebarn igjen er Gjertrud, gift med Jon Drøyli - og bosatt i Hommelvik.

Statsminister Johan Nygaardsvold

I Kviknestua på Stjørdal vokser altså bestefar til statsminister Nygaardsvold opp, som halvbror til Ragnhild og Kristian (sistnevnte som trolig druknet). Ragnhild (1821-1913) gifter seg med Johan Johansen Kvikne fra Orkdal, som tilhørte Meldalske kompani og kom til Værnes på militærøvelse. Slik ble han kjent med Ragnhild - og ga deretter navnet til Værnesplassen. Dette paret overtar Kviknestua og får ni barn. Alle synes å få vokse opp, hvilket er uvanlig i store barneflokker på den tiden. En av ungene, Pauline Martine Kvikne, er neste generasjon som overtar plassen. Hun igjen fikk ei datter i 1880 som het Eline Gjertine. Hun er bestemor til min kilde, Kristian Larsen (f.1945), bosatt på Byåsen. Kristian forteller meg at ei stund var det hele fire generasjoner som bodde i den lille Kviknestua. Reidun Aune, født 1899 (Eline Gjertines eldste datter) - var med å bidra med stellet av sin oldemor Ragnhild, som var sengeliggende de ti siste årene av hennes liv. De fikk nok ikke noe gratis der i gården, det var trolig et slit for å få endene til å møtes. Men det var sterke folk med solide gener.

Kviknestua var i familiens eie helt frem til 1970-årene da kommunen eksproprierer eiendommen for å legge den ut til industriformål. Stua ble revet da Televerket satte opp sitt bygg på deler av eiendommen. Den siste eieren var Kristian Larsen (1901-1979). Han var tippoldebarn etter Anne Serine og Peter - og onkel til min kilde Kristian Larsen på Byåsen i Trondheim. Sistnevnte er sammen med ca. 500 etterkommere etter Ragnhild derved også i slekt med statsminister Johan Nygaardsvold. På Byåsen finnes også en slektning av en annen av hovedpersonene i dette kapitlet, (se om baker Peter August Kvikne senere i kapitlet - som vokste opp i Kviknestua på Stjørdal). Han heter Kristian Elias Kvikne, f. 1936 - og er barnebarn av Kristian Kvikne, bror av baker Peter August. Far til Kristian Elias het Harald (f. 1901) og vokste opp med sju søsken i Kviknestua. Kristian Elias Kvikne er ingen hvem som helst, forøvrig en av de få i landet som bærer familienavnet Kvikne. Kristian Elias har vært ingeniør, datasjef og innkjøpssjef i SINTEF i 45 år. Han er kjent for å være en av de nordmenn som har vært på flest fjelltopper verden over. Kristian Elias har to barn: Marit

Kvikne (f.1964), som bor i Trondheim. Og Ingrid Kvikne (f. 1971), som bor i Rockhampton i Australia, og heter nå Norris-Kvikne. Hun har to barn, Gabrielle f. 2000 og Max f. 2002.

Kilde: Kristian Larsen på Byåsen

Kristian Elias Kvikne, 27. april 2012

Et stikkord videre i historien er nå: baker - da ene av døtrene til Ragnhild og Johan i Kviknestua, Severine (f. 1851) - ble gift med baker Lars Ludviksen fra Flatanger. Derneft ble bror av Serine, nemlig Peter August Kvikne, f. 1865 - også baker. Følg med. Nå skal vi nemlig møte Marcello Haugen, også han baker, og med en forbindelse i overført betydning til Kviknestua på Stjørdalshalsen.

Noen ord om berømtheten Marcello Haugen. Han het opprinnelig Mikael Martin Thoreusen Haugen og ble født på Krutthusmoen (Numedalsveien 26) i Kongsberg den 6. juli 1878 som sønn av borhauer og pukkverksarbeider Thoreus Hansen Haugen fra Kongsberg og Ellen Marie Mikaelsdatter Ringnesbraaten fra Skedsmo. Med Gudrun Ring fikk han i 1918 datteren Anna Maria Terka Thoriussen, senere gift Anna Maria Terka Bay. Martin Haugen hadde to eldre brødre som begge begynte i Kongsberg Sølvverk. Faren døde i 1890 og moren giftet seg på nytt året etter. Martin var visergutt i Kongsberg, belgråkker for organist Cleve i Kongsberg kirke og sang i barnekoret i kirken. Han begynte som bakerlærling hos baker Eberhard Eriksen og tok svennebrev i 1897. (Dette skapte en link til Stjørdal, som beskrives senere i kapitlet). Familien hadde da flyttet til Oslo og Martin flyttet også etter. Etter å ha arbeidet som mekaniker en kort tid fikk han ansettelse ved jernbanen som lokomotivpusser på Hamar og i 1900 på Otta. I 1908 ble han forfremmet til fyrbøter. Gjennom arbeidet ved jernbanen i Gudbrandsdalen kom Marcello i kontakt med mange mennesker og det var der han for første gang fikk anledning til å hjelpe folk med evnene sine. Han var ved jernbanen helt til han begynte som "rådgiver/klarsynt" på heltid. Han søkte

Marcello Haugen

om kongelig bevilling til å praktisere som naturlege, men søknaden ble avslått. En notis i Tidsskrift for Den Norske Lægeforening uttrykker stor tilfredshet over at: *"Den celebre kvakksalver fra Lillehammer, Marcello Haugen, ved kongelig resolusjon ikke hadde fått sin ansøknings om å praktisere som naturlege innvilget."* Senere var han nøye med ikke å komme i konflikt med kvakksalverlovgivningen.

Han var 34 år gammel da han tok navnet Marcello, fordi han av sin farmor hadde hørt at han hadde rett til dette adelige italienske slektsnavnet. Dette ut fra sigøynermysten. Fortellingen om farens sigøynerslekt er visstnok avvist av slektsforskere.

Marcello fikk som gave en tre mål stor tomt ved trikkesløyfen i Ullevål Hageby i Oslo. Her ble "Villa Arjuna" bygd i 1920, der han sammen med sin mor tok imot mennesker som trengte veiledning. Marcello Haugen hevdet at han tidlig hadde klarsyn, men ikke visste hvordan han skulle utnytte dette. Nå syntes det virkelig som han visste det! Folk stod i kø utenfor, opptil 100 på en dag. Marcello rettledet og ble kjent også utenfor Norges grenser. Norsk Spiritualist Forening hevder at han fortsatt regnes som den mest kjente synske person i Norge gjennom

Foran f.v: Fru Peter August Johansen, sønnen Ragnvald (far til Dorothy) - og bak de to døtrene: Magnhild og Lara

Fru Peter August Johansen og bestemor til

Dorothy Rizzo (82)

tidene. I 1920 ga han ut sin første bok, et eventyr om skapelsen og om menneskets stilling til skaperverket. I 1923 kom hans andre og siste skrift, en mindre bok med tittelen *"Betraktninger over en dag"*.

Marcello Haugen hadde i 1912 bygd seg ei hytte på eiendommen Svarga (indisk ord for *fred*) i nærheten av Mesnafossen ved Lillehammer. Her bygde han seg også et lite kapell i 1947. Marcello flyttet til Svarga i 1940 i forbindelse med utbruddet av 2. verdenskrig. Han bodde på Svarga til han døde. Marcello Haugen bygde seg også ei hytte på ei tomt ikke langt fra Prillarguritoppen ovenfor Otta i Sel kommune. Tomta hadde han fått i gave. Herfra hadde han utsikt innover Rondane og ned til Otta hvor han hadde jobbet som ungdom. Marcello ga hytta sanskrit-navnet Sameti (d.e. *jeg tørster*), også assosiert med Jesus Kristus ord på korset. Stedet ble i 1983 gjort om til en stiftelse. Marcello Haugen tok ikke betalt for sine tjenester, på linje med Joralf Gjerstad, men han trengte det heller ikke - donasjoner og pengegaver strømmte inn. Og likeledes som Snåsakaill'n - søkte Marcello Haugen kraft i vertikalaksen. Marcello Haugen døde i 1967 og er gravlagt på Vestre Aker kirkegård i Oslo. Det heter seg at

han selv forutså tidspunktet for sin egen død med stor nøyaktighet. Det skulle liksom bare mangle!

La oss så vende tilbake til Kviknestua på Stjørdal. Her vokste altså Gammel-Johan opp, bestefar til statsminister Johan Nygaardsvold, i lag med blant annet halvsøster Ragnhild. Gammel-Johan ble da onkel til en av ungene til Ragnhild, nemlig yngstemann Peter August Kvikne, f. 22. januar 1865. Det neste vi vet er at Peter August etter oppveksten på Stjørdal kom til Kongsberg som bakerlærling og ble baker. Vi kan ikke se bort i fra at det var hans 14 år eldre søster, samt svoger - som var baker - som fikk ham inn i bakeryrket. Her i Kongsberg møter han sin tilkommende, Nina. Men han møter også en annen person, en som han på det tidspunktet ikke kunne vite skulle bli en av Norges mest kjente, nemlig Marcello Haugen, som da het Martin Haugen. Martin ble lærling under Peter August Kvikne, som nå synes å kalle seg Johansen. Martin og broren Hans var nå alene igjen i Kongsberg, da hans mor, Elen Marie tok familien og flyttet til Rudolf, bror til Martin, i Oslo. Forholdet mellom førstesvenn Peter August og lærling Martin synes å utvikle seg til et mobbeforhold. Martin omtalte Peter August Johansen fra Stjørdal som en plageånd. Det gikk så langt at Marcello Haugen fortalte senere at han hadde sverget ved bibelen at han skulle gjøre opp med førstesvennen når han var ferdig med læretiden. Da Martin/Marcello var i tredje året av læretiden, flyttet mobberen til Sarpsborg og begynte som mester i eget bakeri. Martin jobbet nå mere som svenn enn som læregutt, og ble selvsagt respektert og bedre behandlet. Men det var i følge ham selv umulig for ham å trives i dette innarbeidet, som han delvis kun utførte av plikt, men uten interesse. Likevel fikk han følgende tjenesteuttalelse:

Kongsberg, 1. juli 1897

Martin T. Haugen, der har været i min Tjeneste i ca. 3 ½ år, kan jeg anbefale som en flink, edruelig, paalidelig og lærenem Gutt. Så jeg tør trygt anbefale ham til hvem som helst der faar ham i sin tjeneste.

*Eberh. Eriksen
Bagermester*

*I midten: Dorothy Rizzo (barnebarn til Peter August Johansen)
F.v: hennes sønn Herbert, dattera Laura - dattera Linda og sønnen Bobby*

Det som plaget Martin/Marcello Haugen på den tiden, var hans løfte om å gjøre opp med stjørdalingen, plageånden herr Johansen. Flere ganger bestemte han seg for å reise til Sarpsborg og ta ett oppgjør med Peter August. Det heter seg i noen notater: *"Martin ble denne tiden ofte minnet om sitt løfte om å få til et oppgjør med Johansen. Det kom til ham i drømme som i våken tilstand, han ble ikke kvitt ham i tankene. Det var ikke hat, bitterheten var heller ikke så sterk nå som den gangen, men han fikk ikke fred i sinnet for ham"*. - Så en dag tok Martin en rask og bestemt beslutning. Han ville kjøpe billett og dra straks til Sarpsborg for riktig å snakke ut om det som plaget ham og samtidig gi mobberen Johansen noen alvorsord for all den tort og svie han hadde lidt under sine år som lærling.

Marcello Haugen dro til Sarpsborg 19. desember 1902. Der gikk han rastløst omkring i gatene. Tankene forvirret ham. Brått ville han gi opp og reise tilbake. Men så ble han fylt av pågangsmot igjen. Han var nå kommet så langt bokstavelig talt, at han måtte få det overstått. Så sviktet pågangsmotet på nytt. Slik famlet han rundt noen timer. Så endelig følte han at han måtte ta en avgjørelse. Han agiterte seg selv opp ved å huske og gjennomleve i fantasien alle forsedelsene, og han husket eden han hadde sverget. Flere ganger gikk han forbi bakerforetningen og huset hvor Peter August Johansen bodde. Så tok han beslutningen, mannen seg opp og gikk inn - fylt av uvilje og et forurettet sinn. I døra ble han møtt av fru

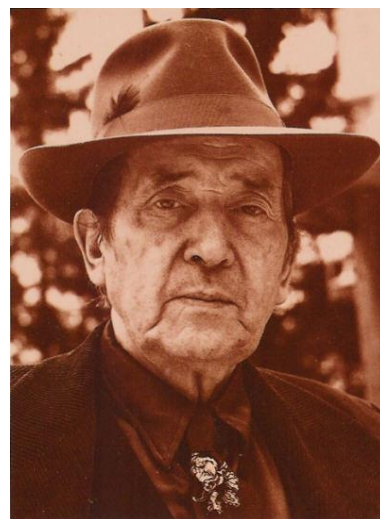

Marcello Haugen dro til Sarpsborg for å gjøre opp med Peter August Johansen

Johansen. Han spurt barskt, direkte og uhøflig etter Johansen. Nina Johansen åpnet døren forsiktig, skjøv den langsomt opp og sa med alvorlig og mild stemme: "*Han ligger der inne, han døde i natt*". Martin/Marcello Haugen luktet lik og ble grepet av en isende redsel som lammet ham fullstendig. Han ble kun stående med lukkede øyne, sammensunket i alle lemmer. Helt tilintetgjort hører han sitt indre sinn si: "*Hevnen hører Herren til*". Han fikk ikke frem et ord. Fortumlet kom han seg ut på gaten, gikk i ørska og kom ikke til seg selv før han stod på broa og hørte den mektige brusen fra Sarpefossen.

Jeg låner en beskrivelse av situasjonen fra Øistein Parmanns bok om Marcello Haugen: *Martin gikk i en park og satte seg for riktig å bli klar over hva som var skjedd. Det var så ufattelig at han nettopp på den tid da sjelen forlot legemet skulle oppsøke dette menneske, for å ta hevn. Han hadde ikke et øyeblikk tenkt at noe slikt kunne hende, så opptatt som han hadde vært av sine følelser og tanker om gamle forurettelser. Han følte seg helt sønderknust og tilintetgjort ved å vite at han hadde fostret hevntanker mot et menneske hvis sjel Gud hadde tatt til seg og hvis legeme ennå ikke var kaldt. Hvilken uverdig skapning han var og hvilke usynlige krefter var det som hadde ledet ham hit nettopp på denne dag og ført ham inn i stuen hvor det avsjelede legeme lå. Martin så sin tidligere plageånd i helt ny skikkelse, som han satt der på benken og gjenkalte den tid de var sammen. Tynn og mager var han. Hans dårlige humør satt kanskje i maven, som aldri var helt i orden, for han hadde hørt at magre folk med sure maver alltid var vanskelig å omgås fordi de selv aldri hadde det godt. Kanskje han var blitt likedan mot en annen, for noen måtte det kanskje gå ut over, hvis så var. Hadde Martin tatt feil når han trodde at det kun var uvilje mot ham personlig?*

Martin satt der og gjenkalte i erindringen alt det gode han kunne huske om sin tidligere plageånd, han husket etter hvert så mange trekk som kunne unnskylde og forklare hans handlinger. Han husket at Johansen stolt hadde fortalt om sin sønn, og om hvor viktig det var å oppdra barn, hvor vanskelig ekteskapet kan være, men hvor viktig kjærligheten var. Etter hvert fremstod hans gamle fiende i et helt nytt lys. Martin følte anger og ruelse og forstod fra dette øyeblikk at ens verste fiender kan bli ens største velyndere og læremestere. Martin husket da han siste gang satt i stolen på Kongsberg og han opplevde hvorledes de mentale bilder formet seg i tanker. Også Johansen hadde en livsskjebne, som alle andre, og hans individuelle vanskeligheter var det stoff han hadde å arbeide med. Nå var denne sjel og individualitet på vei inn i riker og regioner som Martin ikke kunne ha noen mening om. Martin undret seg hvorfor han ikke på et tidligere stadium hadde begrepet noe av det han nå opplevde. Hvorfor måtte han alltid gjennom frykt eller lidelse før han fant frem til klarhet i de dunkle ting? Han spurte seg selv på vanlig måte, som han alltid gjorde, særlig under dyp depresjon og fikk kun ett ord til svar - hovmod. Under denne oppgjørets time oppstod der i Martins sinn et inderlig ønske, en taus brennende bønn om at han måtte få det forstandens og visdommens lys som kunne gi han evnen til å forstå alle mennesker. Ikke bare bedømme menneskene gjennom sine egne erfaringer, men betrakte dem ut fra deres eget standpunkt og deres egne beveggrunner til sine handlinger. Han gav i denne stund et stille løfte til universet, til alt levende, at hvis han kunne bli innviet i forståelsens lys hos menneskene, skulle han i ærefrykt behandle denne gave og aldri misbruke den."

Marcello Haugen
Foto: Hans T. Løkken

Da Martin reiste tilbake fra Sarpsborg etter det han opplevde som "sitt store sjelelige nederlag", var han blitt "en helt annen." Han var blitt innadvent og taus, som om han bar på en dyp sorg, noe hans søsken la merke til uten å kunne forstå grunnen. Hans mor derimot så på ham med et forskende blikk og spurte ham bekymret om hva som hadde hendt ham, "*for var det ikke pengevanskeligheter, så måtte det være kvinnen som stod bak.*"

Da jeg var liten gutt på femtitallet var jeg hjemme hos Marcello Haugen på Lillehammer. Jeg var selvsagt i lag med min mor, men kan ikke husket at jeg var innviet i formålet med besøket. Har i voksen alder (min mor døde ung) trodd det var noe med en verdigfull ring å gjøre som hun visstnok skulle ha mistet. Vi tok toget fra Dombås til Lillehammer. Det var stort. Jeg ser for meg den alvorlige mannen der han satt og langsomt slo noe i bordet, en form for tapping. Når jeg i dag i tillegg også ser for meg "gubben" fra Hommelvik, ser jeg likhetstrekk mellom disse personene. Ikke var de bare storkjendiser av sin tid - men de fylte noen rom som svært få har gjort dem foruten. Folket søkte til begge - for hjelp og mening med livet. En usynlig tråd ble spunnet gjennom Kviknestua på Stjørdalshalsen - en link som forandret Marcello Haugens syn på hevn og hovmod. Johan Nygaardsvold ble formet av hans aner fra Kviknestua og oppveksten til bestefaren - som allerede som åtteåring måtte dra så langt som til Egge gård ved Steinkjer for å tjene til livets opphold som gjetergutt. Johan Nygaardsvold skjønte kanskje da at han var kallet til høvding for sliterne og småfolket, som en datidens "gjeter" i en meget vanskelig tid for landet.

**Kristian Larsen (1901 - 1979), ,
tippoldebarn til Anne Serine og
Peter, var siste eier av Kviknestua**